

Julius Streicher

Mano Politinis Testamentas

Pratarmė

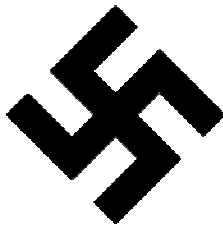
Garsaus vokiečių nacionalsocialisto, Julijaus Štreicherio Politinį Testamentą čia leidžiame, minėdami jo 125 – asias gimimo metines ir norėdami pagerbti šio didvyrio atminimą. Julijus Štreicheris nuo „demokratų“ pergalės kare yra šmeižiamas ir nekenčiamas ypač žydų ir jų pakalikų, keikiamas ir kitaip įžeidinėjamas.

Tačiau mes čia išleidžiame Lietuvišką jo Politinio Testamento vertimą, kuris skirtas parodyti ne tik tikrąjį šio vyro ir viso nacionalsocializmo veidą, bet ir atskleisti publikai, kad Štreicheris gyveno pavyzdingą, tikro didvyrio gyvenimą ir ėjo su Dievu.

Čia esanti medžiaga leidžia susipažinti su Štreicherio asmenybe, nors trumpai, bet iš sąžiningo ir nuoširdaus šaltinio, o ne iš šmeižto ir žydiškos neapykantos pilnų „istorijos“ vadovėlių, kurie iš tiesų verti „pseudo istorijos melagėlių“ vardo.

Mes tikime, kad ateis diena, kai ir Lietuva, ir Štreicherio Tėvynė, Vokietija, kartu su visa Europa, atsibus ir supras tiesą, kai žydija ir jos pakalikai bus amžinai pašalinti iš Europos ir kai bus užtrikrinta baltosios rasės ateitis. Tik tada tikrieji didvyriai ras tikrą masinį pripažinimą ir įvertinimą, o tikrieji niekšai – tikrą ir masinį pasmerkimą. Adolfas Hitleris „Mano Kovoje“ rašė: **„Didieji kovotojai yra tie, kurie kovoja už savo idėjas ir idealus nepaisant fakto, kad jie negauna jokio pripažinimo iš savo amžininkų.“** Į tų kovotojų tarpą įeina ir Julijus Štreicheris, kurio gyvenimo istorija, darbai ir palikimas yra gyvi ir šiandien, įpareigodami mus dirbti ir kovoti už laisvę ir išsivadavimą iš žydijos jungo.

„Šturmuotojo“ redakcija

XIV

Fiureris

Fiureris nėra miręs! Jis toliau gyvena savo Dievui artimos dvasios kūrinyje! Ji pergyvens tų, kurie buvo likimo prakeikti nesuprasti Fiurerio, kol jis vis dar gyvena, gyvenimus. Jie nuskęs į kapą ir bus užmiršti. Tačiau Fiurerio dvasia toliau veiks į laiką ir taps jo pavergtos tautos ir sugundytos žmonijos išganymu.

Štreicheris buvo svarbus asmuo nacionalsocialistų bandyme paimti valdžią Vokietijoje per Miuncheno Pučą 1923 –ųjų metų lapkričio 9 –ąją dieną. Štreicheris buvo paskirtas „Propagandos Direktoriumi“ ir buvo vežiojamas po Miuncheną sakyti kalbas ir skelbti Revoliuciją. Štreicheris žygiavo su Hitleriu, Himleriu ir generolu Erichu Liudendorfu per Miuncheną į Feldhernhalės paminklą, kai policija atidengė ugnį. Šešiolika žygiuojančiųjų žuvo iš karto, tuzinai, įskaitant ir Hermaną Geringą, buvo sunkiai sužeisti. Adolfas Hitleris buvo valdžios įkalintas Landsbergo kalėjime, kuriame išbuvo keturiolika mėnesių. Štreicheris buvo įkalintas mėnesiui ir neteko savo mokytojo darbo, bet, dėka savo geros darbo istorijos, pensiją gavo būdamas trisdešimt devynerių metų amžiaus.

Julijui Štreicheriui išėjus į laisvę, laikraštis vėl buvo pradėtas publikuoti, pradedant 1924 –ųjų metų kovo mėnesiu. Tik po vieno mėnesio, „Der Stürmer“ išleido savo pirmąją antižydišką karikatūrą. Štreicheris pradėjo didžiąją savo idėjinę kovą prieš sistemą, kurią jis vedė per savo laikraštį. Kai kurie jo laikraščio numeriai buvo uždrausti arba konfiskuoti trisdešimt kartų tarp 1923 –ųjų ir 1933 –ųjų metų. Per vienuolikos dienų laikotarpį jam buvo iškeltos penkios teisminės bylos. Jis iš viso sėdėjo aštuonis mėnesius kalėjime už nepaklusnumą teismo įsakymui sustabdyti uždraustųjų „Der Stürmer“ numerių publikaciją. Jis buvo išrinktas į parlamentą balandžio šeštąją dieną, 1924 –aisiais metais. 1924 –ųjų rudenį jis kandidatavosi į Niurnbergo miesto tarybą ir laimėjo rinkimus. Jis tuo pat metu turėjo dvi politines pozicijas. Prasidėjo karikatūrų publikavimas. Filipas Ruprechtas, naudodamas pseudonimą „Fipsas“, laikraštyje publikuodavo įvairias garsias karikatūras ir paveikslėlius. Jie buvo skirti demaskuoti žydiją ir jos nusikaltimus ne tik vokiečių tautai, bet Europai ir visai žmonijai. Taipogi tai darė ir laikraščio straipsniai.

Laikraščio tiražas 1927 –aisiais metais buvo tik 14000 kopijų. Iki 1933 –ųjų metų tiražas pakilo iki 25000, o 1934 jau siekė 113800 vienetų. 1940 –aisiais metais „Der Stürmer“ jau viršijo dvejų milijonų tiražą. Laikraštis jau buvo tarptautinio masto ir pasisekimo publikacija, kurios žydija bijojo labiau, negu bet kokios kitos periodinės publikacijos. 1941 –aisiais metais „Der Stürmer“ jau buvo leidžiamas Vienoje, Pragoje (Čekija), Strasbūre ir Danijoje.

1943 –aisiais metais mirė Julijaus Štreicherio žmona. Keletą savaitių prieš karo pabaigą Julijus Štreicheris vedė savo ilgametę sekretorę, Adelę. Jie pasitraukė į Alpes, kai artėjo amerikiečių kariuomenė. 1945 –ųjų metų gegužės 23 –iąją dieną žydas, JAV karininkas Plitas atpažino Štreicherį ir Štreicheris pakliuvo į žydų pakalikų rankas. Žydija savo tautietį karininką pašlovino ir jam paskelbė „Majoro Plito dieną“.

Štreicherį įkalino pasaulinei žydijai atsiskaitinėjantys „sajungininkai“. Julijų Štreicherį suėmus pradėjo džiūgauti visi pasaulio žydai, jų neapykanta šiam vyrui, kuris išdrįso paviešinti jų niekšybes, buvo ir išlieka neišpasakytina. Vadinamojo Niurnbergo „tribunolo“ metu Štreicheris savo advokatui, Dr. Hansui Marksui perdavė raštelį, kuriame pasakojama, kaip jį kankino žydai su negrais jo kameroje. Tai įrodo fotografija, kuri rodo jį stovintį nuogą su juodomis ir mėlynomis žymėmis ir ženklų ant jo kaklo, ant kurio buvo parašyta, „Julijus Štreicheris, žydų karalius“. Raštelyje Štreicheris pasakojo:

„Du negrai mane nurengė ir per pusę suplėšė mano marškinius. Tedevejau savo kelnes. Būdamas surakintas antrankiais, aš negalėjau jų pasikelti, kai jos nusmuko. Taigi tada buvau nuogas. Keturias dienas! Ketvirtąją dieną man buvo taip šalta, kad beveik nebejaučiau savo kūno. Aš nieko nebegalėjau girdėti. Kas dvi-keturias valandas (netgi naktimis) ateidavo negrai, vadovaujami baltojo vyro ir daužydavo mane. Degindavo cigaretes ant mano krūtinės. Kišdavo savo pirštus į mano akiduobes. Rovė mano antakius ir krūtinės plaukus. Su botagu plakė lyties organus, juos apspjaudė.

Reikalavo, kad atverčiau burną ir jie į ją prispjaudytų. Kai atsisakiau ją atverti, mano burna buvo per prievartą atidaryta su pagaliu ir jie prispjaudė į mano burną. Buvau muštas botagu, visą mano kūną dengia tamsiai mėlynos žymės. Jie mane dar ir fotografavo! Jie tyčiojosi iš manęs, dėvinčio seną kareivišką švarką, kurią jie užmetė ant manęs.“

Mozės įstatymai ir jų atnaujinimas per Ezrą buvo ir šiandien žydams vis dar yra, kuo „Niurnbergo įstatymas“ turėjo tapti vokiečių tautai. Tai yra įstatymas, kuris buvo išleistas Vokietijos Reichstago 1935 – aisiais metais ir vadinasi „Vokiečių kraujo ir vokiečių garbės apsaugos įstatymu“. „Niurnbergo įstatymas“ vokiečių tautai turėtų būti tuo, kuo Mozės ir Ezros įstatymas buvo ir šiandien vis dar yra žydams: jos išlikimo apsaugojimu. Jis turėtų neleisti, kad vokiškas skaistumas būtų išniekinamas svetimkūnių ir, kad vokiškas kraujas nesimaišytų su žydišku. Taigi „Niurnbergo įstatymas“ nebuvo išpuolis prieš kitą tautą, ar rasę, o verčiau, išskirtinai išliekančios vokiečių tautos egzistencijos apsaugos įstatymas. „Niurnbergo įstatymas“ vieną dieną bus branginamas kaip reikšmingiausias 20 – ojo amžiaus legislatūros darbas ir su juo, jo leidėjas, Adolfas Hitleris.

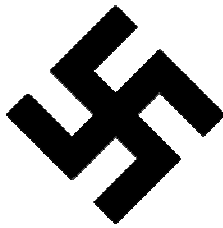
Nors žydai yra atsargūs išsaugoti jiems Mozės suteiktą ir Ezros atnaujintą apsaugos įstatymą, jie yra tie, kurie kovojo prieš „Niurnbergo įstatymą“: sukurtą vokiečių tautos apsaugojimui kaip išpuolį prieš žydiją ir, taipogi, kaip nusikaltimą prieš „demokratinę laisvę“. Kad žydai iš Sajungininkų valdžių pareikalavo ir pasiekė „Niurnbergo įstatymo“ panaikinimą, atskleidžia, kokia didžiulė tapo jų įtaka pasaulio įvykiuose.

Juliaus Štreicherio Politinis Testamentas

Turinys

- I. Likimo pašaukimas.**
- II. Ar yra rasių klausimas?**
- III. Pasaulio naikintojas**
- IV. Kova prasideda**
- V. „Šturmuotojas“**
- VI. Šneka Adolfas Hitleris!**
- VII. Hitlerio gelbėjimosi mėginimas**
- VIII. Landsberge**
- IX. Egzistencijos naikinimas ir garbės įžeidinėjimas**
- X. Kova tęsiasi**
- XI. Adolfas Hitleris tampa tautos Fiureriu**
- XII. Niurnbergo įstatymas**
- XIII. Karas ir karo kaltė**
- XIV. Fiureris**
- XV. Pabaigos komentaras**

XI

Adolfas Hitleris tampa tautos Fiureriu

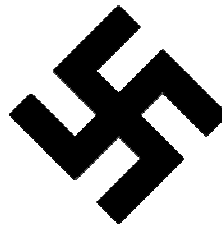
Yra 1933 – iųjų sausio 30 – oji. SA ir SS kolonos žygiuoja pro Brandenburgo vartus. Žygiuoja su savo vėliavomis ir fakelais užkariautos Reicho sostinės džiaugsme. Senojo Pirmojo Pasaulinio karo feldmaršalo ir kapralo akys tyliai, bet širdyse taip garsiai, žiūri į šlovingąjį įvykį. Ar tai tikrovė? Ar tai tik sapnas?

Varpai skamba Potsdamo įgulos bažnyčioje. Didysis karalius išlipa iš savo karsto ir palaimina įvykusį stebuklą: Feldmaršalas Generolas fon Hindenburgas, Respublikos Prezidentas, priima savo kanclerio, Adolfo Hitlerio, priesaiką. Vokietija pabudo!

1933 – iųjų gegužės 1 – ają Reicho Kancleris ir vokiečių tautos Fiureris šneka iš platformos Tempelhorefelde prie vienintelio medžio. Jis šneka susirinkusiam milijonui vokiečių proto ir kumščio darbininkų ir prašo tautos: „Duokite man keturis metus laiko.“

Tauta jam duoda laiko. Aukštakrošnės yra užkuriamos. Mašinos fabrikuose dirba ir aštuoni milijonai žmonių, kurie buvo tapę bedarbiais grįžta į darbą! Bet valstietis, išvaduotas iš „Judos rankos“, pjauna žydintį vaisių! Gilus džiaugsmo jausmas suima visą vokiečių tautą.

Josefas Gėbelsas, didysis Fiurerio pagalbininkas, Jungtinėms Tautoms Ženevoje paskelbia vokiečių tautos valią vėl būti laisvai, kaip jos tėvai kadaise buvo laisvi. Ginklai yra liejami. Reichšveras tampa naujosios tautos kariuomenės branduoliu. Jo pirmieji batalionai įžygiuoja į apgaulės zoną Reine. Saro regionas grįžta Reichui. Bet rytuose vis dar dega smilkstanti žaizda: tiltas į rytų žemę buvo atimtas siaubingu ultimatumu ir laukia taikingo susitarimo tarp vokiečių ir lenkų. Ir virš visko stovėjo „Niurnbergo įstatymas“!

I

Likimo pašaukimas

Aš buvau penkiametis kaimo vaikas kai pirmąkart išgirdau žodį „žydas“. Aš jį išgirdau iš savo motinos lūpų. Ji išrinko, užsakė ir iš anksto sumokėjo už audinį mano tėvo kostiumui iš pardavėjo pagal parodytą pavyzdį. Kai siuntinys atvyko, audinys nebuvo pavyzdžio spalvos ir kokybės. Mano motina jautėsi apgauta ir jos vaikai verkė su ja.

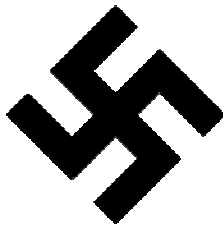
Kai aš buvau išsiųstas į mokyklą ir tikybos pamokoje iš kunigo lūpų išgirdau apie krikščionijos išgelbėtojo kančią, aš buvau pilnas siaubo pranešimu, kad žydai, matydami kraujo netekusį išgelbėtoją, neturėjo jokio gaileščio ir nebuvo patenkinti kalinio kankinimu ir net reikalavo nukryžiuavimo, nors romėnų valdininkas Pilotas galėjo atmesti kaltinimą, kad Jėzus, su savo kova prieš žydų fariziejus, pažeidė kriminalinį įstatymą. Toje tikybos pamokoje į mano gyvenimą atėjo pirmas įtarimas, kad žydo esmė buvo keista.

1909 – aisiais metais aš buvau pašauktas iš savo baviškųjų-švabiškųjų namų į municipalinę pradinę mokyklą Niurnberge kaip mokytojas. Tuo metu su ypatingu intensyvumu siautė kova už išsivadavimą iš klerikalinio mokyklos išsilavinimo ir, kadangi mokytojai tikėjo, kad rado parlamentinę pagalbą demokratų partijoje, buvo gana natūrali pasekmė, kad aš, kaip jaunųjų mokytojų atstovas, norėjau šnekėti demokratų partijoje.

Aš greitai įveikiau savo vidinį nenorą ir dabar pirmąkart savo gyvenime stovėjau politinio kalbėtojo sakykloje. Aš kalbėjau ką jaučiau, kaip vidinis balsas man įsakė kalbėti. Kai aš baigiau savo kalbą, pakilo aplodismentai, nuo kurių man paraudonavo skruostai. Dalis auditorijos neprisidėjo prie aplodismentų. Jie į mane keistai spoksėjo klausiančiomis akimis. Jie nebuvo jauni teisininkai. Didžioji dalis jų atrodė kitokie, negu tie, kurie plojo. Kai aš vėliau vėlai naktį galvodamasėjau namo, mėlynakis Kono banko namų atstovas man ant peties padėjo ranką ir man pasakė su savo gyvenimo išmintimi: „*Streicheri, leisk man tau kai ką pasakyti. Aš dirbu žydiškame versle. Aš išmokau išlikti tylus, kai mano vokiška širdis būtų mielai šnekėjusi ir aš dažnai šneku akimirkomis, kai aš mielai likčiau tylus. Žydai iš tiesų yra negausūs skaičiumi, bet jie yra didžiuliai savo ekonomiškai ir politiškai įgyta galia ir šita galia yra pavojinga. Tu, mano mielas Streicheri, esi vis dar jaunas ir ambicingas ir šneki savo mintis. Bet visada atmink, ką aš tau pasakiau: žydai yra galia ir ši galia yra pavojinga, labai pavojinga!*”

Pasekusiū laiku, aš dažnai turėdavau prisiminti šį išmintingą patariantį vyrą ir šiandien, aš turiu tai padaryti vėl Liuksemburge, Mondorfo kalinių namuose.

Jau ne už ilgo po Pirmojo pasaulinio karo pradžios, buvo garsus balsas apie tai, kad masė žydų, įpareigotų karinei tarnybai, savo gyvybes laiko saugiai fronto užnugaryje, šalies karo ekonomikos kabinetuose. Karo ministro 1916 – aisiais metais išleistas įsakymas karo kabinetams žydų kariniam dalyvavimui pagal jų skaičių ir natūrą turėjo būti atšauktas, kadangi žydija informavo imperinę valdžią, kad jo įvykdymas sukeltų pavojų karo paskolos

X

Kova tęsiasi

Teisėjai buvo giliai pajudinti, kai Adolfas Hitleris jų paprašė paleisti kitus kaltinamuosius, jis prisiėmė visą atsakomybę už viską, kas nutiko, pilną atsakomybę. Po devynių mėnesių ir jis irgi paliko Landsbergo kalėjimą „lygtinai“.

Miunchene jam vis dar buvo uždrausta viešai šnekėti, tad jis atvyko į Niurnbergą. Buvo nenusakomas džiaugsmas, kuris jį pasitiko ir jį palydėjo iš miesto vėl. Kai mitingas priešais viešbutį „Deutscher Hof“ nenorėjo baigtis ir Vokietijos himnas jam skambėjo vėl ir vėl, jis buvo giliai paveiktas. Vėl ir vėl, jis atidarydavo savo langą ir dėkingai pasisveikindavo. Tada jis man davė savo ranką, jis pasakė: „Yra tik ***vienas*** Niurnbergas.“

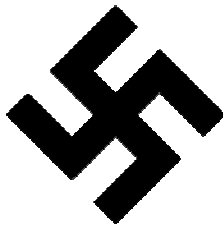
Prancūzų invazija atnešė didžiulį sujudimą visai Vokietijai. Pranešimai apie baltų ir juodų kareivių minių nusikaltimus gausėjo kasdien. Geriausioji vokiečių jaunimo dalis veržėsi į tą kankinamą regioną. Savanoriai iš Pirmojo Pasaulinio karo ir tie, kurie, dėl savo jauno amžiaus, negalėjo būti tais. Bet virš visų stovėjo ***Leo Šlageterio*** vardas. Jis mirė didvyrio mirtimi, kritęs nuo prancūzų kulų šile prie Diuseldorfo. Po prancūzų kareivių minios apsauga, žydai komunistų vadai, slaptame susitarime su marksistų valdžios atstovais Berlyne, organizavo sukilimą neokupuotoje Reicho dalyje. Vokiečių Laisvasis korpusas jį numalšino.

Bet ne okupuotoje Vokietijoje taip pat, sukilimo ugnis išsižiebdavo iš naujo vėl ir vėl. Masinis streikas sekdamas masinį streiką. Nedarbas pasiekia milžiniškus mastus. Aštuonių milijonų armija suskaičiuojama. Pastatai, kuriuose jie gaudavo savo pašalpas, būdavo perpildyti. Keiksmas grasino tiems, kurie norėjo padėti, bet negalėjo padėti.

1880 – aisiais Vokietijoje iškilo antisemitinis judėjimas, apie kurį buvo daug kalbama. Tam, kad jam pakenkti priešais visuomenės akis, trys žydai padegė sinagogą ir tam tikra spauda šiuo išniekinimu apkaltino siaubinguosius žydų neketėjus. Bet tai buvo šūvis kojon. Žydai buvo atpažinti kaip kaltininkai ir gavo griežtus nuosprendžius.

Kadangi žydų pusėje buvo žinoma, kaip jautriai publika reaguoja į nusikaltimą, kuris yra įvykdomas prieš religiją, buvo išrastas kapinių niekinimas ir pastoviai reportuojamas. Savaitė vargiai bepraeidavo, kurioje nebuvo pranešama apie apverstus kapinių paminklus ir „svastikos vyrukus“ (vok. „Hakenkreuzler“) įtariamus, kaip kaltininkus. Tada „svastikos vyrukai“ buvo lengvas grobis sistemos policijai ir, gavę noro pasitarnauti žydams, jie žinodavo kaip rasti „nacių“ žmones, jeigu tokie galėtų būti įrodyti, esantys kaltininkais. Ir čia nebuvo sunku atpažinti, kur turėdavo būti ieškoma „kapinių niekintojų“ ir kur jie galėdavo būti randami.

Socialdemokratų darbininkas iš miestelio Frankonijoje – vedamas savo sąžinės – po 1933 – iųjų pranešė partiniam atstovui, kad „kapinių išniekinimas“, raudonojo laikraščio suverčiamas nacionalsocialistams, buvo

II

Ar yra rasių klausimas?

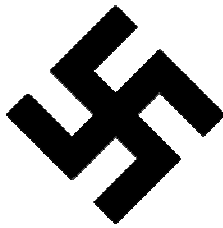
Atsitiktinumas mane 1918 – ujų gruodžio vakarą nuvedė į užėigą „Kulturverein“ Niurnberge, kurioje kas savaitė susirinkdavo grupė piliečių. Inžinierius Karlas, kilniausio charakterio žmogus, buvo kalbėtojas. Iš jo lūpų aš išgirdau žydų klausimo pristatymą, kuris manyje augančią išvadą privedė prie vis didesnio ir didesnio aiškumo. Aš taip pradėjau skaityti apšviečiančias knygas ir publikacijas. Tai darydamas, aš susidūriau su didžiųjų senovės, viduramžių ir naujųjų laikų vyrų pasisakymais apie žydiją ir jos veiklą tautų gyvenime, aš buvau tiek pritrenktas, tiek šokiruotas savo atradimo, nes dabar aš sužinojau, kad 4000 metų egzistavo pasaulinis priešas, kuris iki dabarties sugebėjo daryti savo nedorus darbus po „Dievo tautos“ kauke. Tačiau durys į galutinį susipratimą buvo atidarytos žydo Izraelio, kuris, dėka savo tarnybos kaip Anglijos ministras-prezidentas, buvo pakeltas į aukštuomenę kaip Lordas Beikonsfyldas. Savo knygoje „Endimionas“ jis patvirtina: „Rasių klausimas yra raktas į pasaulio istoriją.“

Taigi, štai iš vieno didžiausių žydijos vyrų lūpų ateina pareiškimas, kad rasių klausimas egzistuoja ir, kad žinios šiuo klausimu gali išaiškinti paslaptinę pasaulio įvykių raidą. Su šiuo raktu, per nagrinėjimą, turėtų tapti matomos konstruktyviosios ir destruktivosios pasaulio įvykių jėgos tiems mano užrašų skaitytojams, kurie net nėra žinojimo vestibulyje.

Kas yra suvokiama kaip rasė? Mokslas atsako:

„Didesnę žmonių bendruomenę, kurios nariai savo fizine forma ir savo intelektine-psichologine natūra yra panašūs vienas į kitą ir kurie per paveldimumą perduoda savo fizinius ir intelektualinius-psichologinius bruožus savo palikuonims, vadiname rase.“

Mokslas nustatė pusę tuzino žmonių rasinių tipų iš kurių kūrybingiausioji ir, taipogi, vertingiausioji, yra šiaurietiškoji rasė. Mokslas šiaurietiškąją rasę apibrėžia kaip tuos žmones, kurie yra gražaus kūno sudėjimo, aukšto ūgio, pailgos kaukolės, šviesių plaukų ir melsvų akių, turintys intelektualinę-psichologinę drąsos mirties akivaizdoje dovaną, atkaklumą, teisingumą, ištikimybę, sąžiningumą ir kūrybinę energiją. Būtent ta žmonių kraujo bendruomenė, kuri išgyveno šiaurės Europos ledynmečio, pasibaigusio prieš 12000 metų (fiziškai ir intelektualiai nepajėgūs prazuvo) selekcinį procesą. Ši šiaurietiškoji rasė, su savo Dievui artima žmogiškumo dvasia, sukūrė nemirtingas vertybes. Ji sukūrė javų auginimą iš laukinių žolių auginimo, prijauktųjų gyvulių veisimą, ji išrado plūgą, rūdą panaudojimą ir savo kūrybine energija atsiskleidė kaip ***rasė, išrinkta vadovavimui***. Iš šios šiaurietiškosios rasės pilkoje priešistorėje vis daugiau valstiečių vilsktinių nuklydo į pietus ir pietryčius tam, kad surasti naują žemę ir vėl apsigyventi. Jeigu tuo periodu aukštosios Indijos, Persijos ir Mažosios Azijos kultūros žydėjo ir Graikija ir Roma galėjo iškilti, kurių kūriniai, savo grožiu ir jėga, net savo griuvėsiuose, vis dar palaimingai spindi į dabartį, tada tai yra dėka šiaurietiškosios rasės kūrybinės valios ir kūrybinės energijos.

IX

Egzistencijos naikinimas ir garbės įžeidinėjimas

Partija buvo paleista nuo lapkričio 9 – osios ir viešas verbavimas į ją buvo uždraustas. Tad man buvo linksma staigmena, kai 1924 – ūjų metų rinkimai į Bavarijos provincinį parlamentą man davė galimybę, po teisinio neliečiamumo apsauga, skelbti savo nacionalsocialistinių tikėjimą iš parlamento platformos. Šiame pastate aš jaučiausi kaip lydeka storų karpių tvenkinyje.

Tarp socialdemokratų atstovų buvo vienas, rasiškai gana gerai atrodantis, kuris turėjo drąsą mane užsipulti išeinantį iš parlamento pastato. Kai po nacionalsocializmo iškilimo į valdžią 1933 – iaisiais metais jis tapo bedarbiu, aš pasirūpinau, kad jam būtų duotas jo, kaip Niurnbergo turizmo direktoriaus postas

Žydas Albertas Sitenfeldas 1883 – iaisiais žurnale „Gessellschaft“ (vok. „Draugija“) rašė:

„Kas beišdrįstų imtis kovos prieš žydus, iš to jie atims jo egzistavimo pagrindą ir kovos prieš jį su žvėrišku brutualumu ir bjauriausiomis priemonėmis tol, kol jo nervai jį nuvils ir jis apleis kovą.“

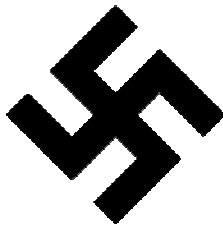
Aš turėjau gana greitai išmokti, kad jis pasakė tiesą. Bavarijos parlamente dauguma visų spalvų ir pažiūrų suėjo prieš mane, jie atšaukė mano neliečiamumą, kad valdžia „sudrausmintų“ mane per pašalinimą iš pareigų. Aš tada buvau nuteistas drausmės teismo, kuris pats buvo valdomas, prarasti savo mokytojo pareigas. Šio nuosprendžio pateisinimas buvo labai protingas.

Vėl ir vėl, aš buvau valstybės prokuroro kaltinamas „šventvagyste ir religiniais išsišikomais“. Žydai sugėbėjo gauti apsaugos paragrafą, kurį turi krikščionių tikėjimai ir taip buvo įmanoma mano kovą prieš žydų ***tautą*** interpretuoti kaip religinį išsišokimą. Pirma buvo baudos, tada kalėjimo nuosprendžiai, kuriuos priėmiau.

Buvo daugelis teisėjų, kurie buvo matomai įskaudinti būvimo paragrafų priverstais mane pasmerkti. Daugelyje nuosprendžių buvo pripažintas mano politinės kovos tyrumas.

Viename iš savo didžiausių teismų, kuriuos turėjau iškęsti, mano priešininkas buvo tuomet labai įtakinga ir, demokratijoje, labai vertinta asmenybė. Pagal Miuncheno duomenis, mano priešininkas turėjo ranka parašytą laišką valstybės prokurorui, reikalaujančio, kad aš būčiau per oficialų medicininį pareiškimą paskelbtas psichiškai nesveiku. Yra skola smulkiam pareigūnui, kad šis velniškas planas man tapo žinomas laiku. Aš publiką informavau atsisaukime ir sustabžiau savo priešų planą. Bet po valdžios paėmimo aš valstybės prokurorui, kuris mane tame teisme pavadino „labai pavojingu“ ir taip taikėsi į garsųjį 52 – ajį paragrafą, pasiūliau pakėlimą į teismo salių Prezidentą Bamberge.

Kai aukso markės sukūrimas pakeitė infliaciją, žydiškoje pusėje buvo tikima, kad materialus vargas, kuriame aš radausi, mane išsekins. Per tarpininkus, kuriems buvo užtikrintos didelės sumos, man buvo pasiūlyti keli šimtai

III

Pasaulio naikintojas

Žydų tauta išėjo iš Artimųjų Rytų rasinio chaoso, kur šiaurietiškas žmogus, ieškodamas naujų žemių, susidūrė su geltonais, rudais ir juodais žmonėmis ir su šiais spalvotais žmonėmis sumaišė savo kraują. Žydų mokslininkas Otas Veiningeris patvirtina savo knygoje „Veislė ir charakteris“ („Geslecht und Charakter“). Jis rašo:

„Mongolinio kraujo priemaišą daugeliui žydų davė gelsvą odos spalvą ir negrų kraujo priemaiša sukūrė tarp žydų dažnai aptinkamas išpūstas lūpas ir garbanotus plaukus.“

Neegzistuoja jokia tauta, kurioje matytusi tokių didžiulių persimaišymų kaip žydų tautoje. Žydų tauta sugėrė visų rasių kraujo elementų ir, iki aukšto laipsnio, taip pat ir šiaurietiškosios rasės. Kiekvienoje kraujo maišatyje taip pat įvyksta ir intelektinių-psichologinių savybių susimaišymas. Žydiško kraujo įvairovė sukūrė fizinį ir intelektinį-psichologinį rasinį tipą, kurį vadiname žydu. Bet žydiško kraujo įvairovė taip pat nulėmė neįprastą kelią, kuriuo žydija pradėjo sukti kai ji savo „išrinktinumą“ pakėlė iki švento įstatymo ir taip sukūrė izoliaciją, kuri išsaugojo žydų tautos tautinį ir rasinį išlikimą iki šiandienos. Šventasis žydų raštas, Senasis Testamentas, apie tai suteikia informacijos. Mozės knygos 17 – amė skyriuje yra pranešama, kad žydų dievas Jahvė sudarė paktą su žydų tautos patriarchu, Abraomu, kuris turėjo būti visos žydijos paglostymas amžinybei. Pakto deklaracija skamba taip:

„Aš noriu sudaryti paktą tarp savęs ir tavo sėklos ir jis turėtų būti amžinu paktu!“

Kadangi šis paktas buvo numanytas amžinybei ir turėjo būti nepanaikinamas, buvo paskelbtas taip pat amžinas pakto ženklas:

„Visi, kurie tarp jūsų yra vyrai, turėtų būti apipjaustyti. Tai turi būti pakto tarp manęs ir jūsų, amžinas ženklas.“

Negali būti jokios abejonės, kad apipjaustytieji yra pakto nariai. Yra parašyta:

„Ir bet kas, kurio oda nėra apipjaudyta, turėtų būti sunaikintas.“

Su šiuo dieviško išskirtinumo pasiryžimu, žydija sau sukūrė priedangą, kuri labai daug prisidėjo prie krikščionijos tolerancijos žydijai ir, tam tikrais atvejais, paskatino žydiškų interesų gynimą.

Tauta, kuri save skelbia Dievo išrinktąja tauta turi sau nustatyti neeilinį tikslą. Pirmojoje Mozės knygoje, penkioliktame skyriuje, Jahvė šneka Abraomui:

„Aš noriu palaiminti tavo sėklą ir ją dauginti kaip žvaigždes danguje ir smėlį jūroje. Tavo sėklai turėtų priklausyti pasaulio vartai!“

Man bevaikštant pirmyn ir atgal per ilgas valandas, kai negalėjau pailsėti savo kalėjimo kameroje, aš staiga, tamsiame kampe, pamačiau su raudonu pieštuku užrašytus žodžius: „Turėk saulę širdyje, ar audros, ar pūgos!“ Aš būčiau mielai paspaudęs ranką šiam paraginimo davėjui. Senas besijuokiančio ištvėrimo nepaklusnumas vėl pakilo manyje. Ir kai tada, prie to pačio, iš kažkokios kameros daina, dainuota moters balsu, „Kai Alpių rožės švyti“, pasiekė mano vienatvę, aš būčiau mielai davęs raudonas rožes šiai dainininkei, kurias tikra meilė man davė per šaltas kalėjimo sargo rankas.

„Jūs esate laisvas! Aš turiu įsakymus jums pasakyti kuo skubiau, nesukeliant sambrūzdžio, keliaukite namo!“ Aš jau save mačiau kaip „išdaviką“ su ilgu kalėjimo terminu ir dabar ši staigmena! Kaip paukštis, kuris yra ilgai nepripratęs prie laisvės, aš pirma stengiausi susiimti. Bet tada aš nuskubėjau akmeniniais laiptais į 1923 – iųjų lapkričio 10 – osios naktį. Staiga šūkis „Tegyvuoja Štreicheris!“ Po kelių sekundžių, aš stovėjau vidury linskmiai sujudusių moterų ir vyrų. Ir jau kitą akimirką aš stovėjau ant stalo, ten, garsiojoje „Bekengarteno“ susirinkimų salėje. „Hitleris gyvas! Kraujas nesiliejo veltui!“ Tada aš paskubėjau namo pas vaikus ir jų motiną.

Man sėdint ir pietaujant, suskambėjo telefonas: „Gatvės yra pilnos žmonių, jos šaukia tavo vardą vėl ir vėl!“ Aš nebegalėjau savęs sulaikyti, šokau į automobilį ir išvažiavau į miestą pro plakatus, ant kurių buvo paskelbtas karo stovis. Ir iš savo automobilio aš kalbėjau masėms, besistumiančioms pro Kionigo gatvę. Tebūtų reikėję vieno žodžio ir audra būtų pratrūkusi. Tai buvo 1923 – iųjų lapkričio 11 – oji.

Visos vietos, ant kurių stos jūsų kojų padai, bus jūsų, nuo dykumos iki Libano kalno ir nuo Eufrato iki vakarų jūros, bus jūsų sienos. Niekas negalės prieš jus atsilaikyti. “

Taip ir atsitiko. Niekas nepasipriešino žydiškos karybos metodams. Žydintys laukai, aukštos senovės kultūros, buvo sunaikintos ir su jomis, tautos, kurios jas sukūrė. Rasių klausimas yra raktas į tų nutikimų žinojimą.

Kai romėnai pradėjo kovoti savo mūšius graikų žemėje, pakrikimo kirminas jau buvo baigęs savo darbą graikų tautoje. Kai tik drąsiojo ir kūrybingojo šiauriečio palikuonys šioje žemėje negaudavo galo nuo brolžudiškų tarpgentinių karų, arba persų karuose, tai jis tesidaugindavo vaikuose, kurie kildavo iš menkesnio kraujo moterų. Kilnysis, savo proporcijomis toks gražus graikiškasis kūnas ir Dievui artima siela, buvusi jame, tapo retenybe. Graikija tapo žaidimų aikštele mišrūnams ir žydams, iš kurių intelektualinio-psichologinio žemumo, grožis neišvengiamai pražuvo.

Bet romėnų tauta taip pat jau ilgą laiką save rado nykimo būsenoje. Joje vidiniai karai ir ypač naikinamasis karas prieš Kartaginą šiaurietiškamam žmogui sukėlė kraujo praradimą, nuo kurio Roma jau nebegalėjo atsigauti. Tai pasekęs plėtimasis giliai į Afriką ir Aziją nebegalėjo paslėpti artėjančio nuosmūkio neišvengiamybės. Žinios apie žydų vaidmenį šiaurietiškosios romėnų tautos nykime yra patvirtintos didžiojo vokiečių istoriko Teodoro Momseno: jo „Romos istorijoje“ žydai romėnų tautai buvo „nykimo fermentas“.

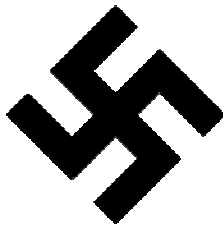
Kai pažadėtosios žemės prie Viduržemio tapo nebežadančios, žydiškasis žvilgsnis buvo nukreiptas į motininį šiaurės kraštą, germaniškojo žmogaus kraštą. Jau pirmosiose Romos kolonijose prie Reino ir Dunojaus germanų etninės grupės susidūrė su žydais, kurie, ypač kaip šviesių perukų tiekėjai giliai į Aziją ir Afriką, sugebėjo uždirbti milžiniškus pelnus. Bet tik kylanti krikščionybė žydų tautai atidarė germaniškų žmonių Reicho duris. Germaniškojo žmogaus valia priešintis, kylanti iš instinkto, dabar buvo prilaikoma bažnyčios doktrinos, kad žydai yra Dievo išrinktoji tauta ir, taipogi, žmonijos išganymo nešėja. Kas nusižengia žydams, tas nusižengia labdaringumo įsakymui ir, taip pat, prieš Dievą.

Bet negalėjo būti išvengta, kad germaniškasis žmogus, kankinamas žydiškos palūkanų vergijos, vėl ir vėl pakildavo kruviname pasipriešinime ir privedė prie tų žydų išvijimų, kurie net šiandien yra pristatomi žydų ir žydų gnomų kaip „tamsieji“ viduramžiai. Jeigu jau tuo metu Europos germanizuotosios tautos negalėjo savęs išvaduoti amžinai iš žydiško išnaudojimo ir fizinio bei psichologinio nuodijimo, tai buvo dėl tuometinių valdovų, kilmingųjų karalių ir imperatorių, kurių mokeščių rinkėjais, patarėjais ir asmeniniais gydytojais, žydai pajėgė tapti.

Žydai vis dar gyveno pačių pasirinktuose getuose ir jie vis dar nepasiekė, ko jie siekė be perstojo: įstatymų, taikomų žydams, pašalinimo, kurie juos užantspauduodavo tokiais, kokie jie ir yra iš tiesų, svetimais tautai ir kraujui. Tik jėga, valstybės nuvertimas, galėjo jiems pagaliau atidaryti taką dėl išskyrimo į valstybės esmines pozicijas. Tad tai priėjo prie pirmojo didžioji valstybės nuvertimo Europoje, Prancūzijos revoliucijos. Žydų istorikai teisingai giriasi Prancūzijos revoliucija kaip vienu iš savo didžiausių darbų. Prancūzijos revoliucija Prancūzijoje žydams atnešė ne tik pilietinę lygybę, bet taip pat turėjo rezultatą ir 1848/49 – ūjų metų revoliucijose, kurios privedė prie paskutinių apsaugos įstatymų, kurie buvo sukurti prieš žydų įsiskverbimą į valstybės gyvenimą didžiosiose Europos valstybėse, pašalinimo. Žinojimas, kad Prancūzijos revoliucija pasitarnavo žydiškiems interesams, buvo užrašytas Gėtės jo „Kasmetinėje Plundurveilerno mugėje“:

„Gudrioji tauta mato atvirą kelią,

Tol, kol tvarka egzistuoja, jai nėra ko tikėtis. “

VII

Hitlerio gelbėjimosi mėginimas

Buvo niūri, drėgna, šalta, ūkanota diena, kai aš draugo automobilyje važiauvau į Miuncheną tam, kad dalyvaučiau. Diena buvo 1923 – iųjų lapkričio 8 – oji. Adolfas Hitleris kątik iššovė įspėjamąjį šūvį „Bürgerbraukelerio“ susirinkimų salėje. Kur sotus buržuazinis pasaulis susirinko tam, kad pasiklausyti Valstybės Komisarą fon Karo po didelio policijos kontingento apsauga. Netrukdomas, jis praėjo pro mirtinai nustebusį susirinkimą ir tada paskelbė aiškiais žodžiais, gimusiais iš gilaus rimtumo ir gilaus pasiryžimo, „nacionalinės revoliucijos“ pradžią.

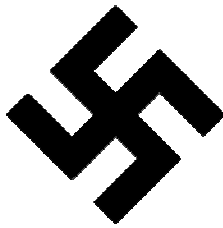
Tai užgulė susirinkimą kaip išganymas, kai ponas fon Karas padėjo savo ranką Adolfo Hitlerio rankoje ir užtikrino savo pagalbą. Jo Policijos Ministras padarė taip pat. Susirinkimas išsiskirstė ir pranyko lapkričio naktį. Bet ponas fon Karas vis dar ilgą laiką sėdėjo prie stalo kitame kambaryje, kartu su Generolu fon Liudendorfu ir Adolfu Hitleriu ir, kai jis išvyko į savo automobilį po to, kai davė savo garbės žodį, aš pajutau dūrį savo širdyje: „Hitleri! Ar tu matei jo tamsių akių žvilgsnį? Jis yra priesaikos laužytojas, jis yra išdavikas!”

Mes išsiskyrėme ir, kai aš vėl įėjau į kambarį, kuriame generolas ir kapralas iš Pasaulinio karo tarėsi, aš pamačiau susirūpinimą ant jų veidų. Ir tada atlėkė pranešimai. Kai Hitleris grįžo antrą valandą po vidurnakčio iš savo apžvalgos kelionės į miestą, tai buvo užtikrinta. Garbės žodis buvo sulaužytas, norėtas darbas išduotas! Įsakymai, pasirašyti pono Karo praėjo pro policijos būstines ir barakus.

Apie trečią valandą po vidurnakčio, aš pasakiau kreipimąsi į karo mokyklos kareivius, pasirengus stovėjusių „nacionalinės revoliucijos“ pradžiai su savo vadu, Robertu Vagneriu. Jaunatviškas entuziazmas gulėjo ant jų veidų kai aš baigiau. Adolfas Hitleris klausėsi iš balkono ir kai jo žvilgsnis ištiko mane, gilus skausmas atsigulė ant mano širdies.

Kai pro „Bürgerbraukelerio“ langus įėjo pirmoji, vis dar blanki 1923 – iųjų lapkričio 23 – iosios ryto šviesa, aš daviau Hitleriui pasiūlymą vis dar tai pabandyti, įkvėpiant mases. Jis sudiktavo įsakymą spausdinimui, kuri man perdavė dabar vedamą propagandą. Geromis nuotaikomis tada į miestą įvažiavo kolona sunkvežimių, pilnų SA žmonių. Aikštėje priešais marksistų laikraščio „Münchener Post“ redakciją, aš pasakiau savo pirmąją kalbą: „Nacionalinė revoliucija skuba per kraštą. Dabar nebėra partijų, yra vis tik vokiečiai. Proto ir kumščio darbininkai! Sulaužykite tarnystės pančius, kuriais mus supančiojo žydų ir jų pagalbininkų pasaulinis kapitalizmas! Vokietija, pabusk!“

Įvyko tai, kas neįtikėtina: tūkstančiai, kurie stovėjo raudonoje aikštėje giedojo Vokietijos nacionalinį himną su mumis.

IV

Kova prasideda

Su tokiu žinių ir supratimo pasirengimu, aš dabar įžengiau į kovą. Jeigu vokiečių tautai buvo lemta atgauti savo tautinio ir nacionalinio gyvenimo savęs pasiryžimą, tada ši tauta turėtų atpažinti priešą, kuris ją nubloškė į nelaimę ir ji turėtų realizuoti energiją savo atgimimo realizavimui ir energiją ją paleisti iš grandinių, kurias priešas uždėjo iš vidaus , ir iš išorės, tegalėtų ateiti iš jos pačios.

„Ateikite visi!“ Taip šaukė kraujo raudonumo plakatai vėl ir vėl iš skelbimų lentų ir pastatų sienų į „masinį žmogiškąjį kuną“. Ir jie visi atėjo. Heraklio Velodromas, marksistų organizuotų darbininkų susirinkimų pastatas, buvo pilnas žmonių iš fabrikų, vyrų ir moterų, jaunų ir senų. Šnekėjo Laprkio revoliucijos rengėjų delegatas, apie kurį kiekvienas žinojo, kad jų įgyta galia išliks tik tol, kol bus įmanoma išlaikyti proletariato tikėjimą. Tikėjimą, kad revoliucija iš tiesų žmonėms fabrikuose atnešė laisvę nuo kapitalistinės tarnystės. Tarp tūkstančių nežinomų žmonių, aš irgi sėdėjau kaip nežinomas. Ten buvo nuvalkiotos frazės, kurias būtų galima perskaityti bet kokią dieną marksistinėje spaudoje. Tai buvo nevaldoma agitacija prieš viską, kas nacionalistiška ir šlykštus Internacionalo išdavystės prieš tėvynę šlovinimas. Buvo galima pastebėti apie kalbėtoją, kad jis pats netikėjo tuo, ką sakė ir, taipogi, paliko klausytojų širdis šaltas ir be sujudimo. Ir taigi aplodismentai, duoti jam pabaigoje, irgi buvo šalti ir priverstiniai.

Aš prisistačiau „diskusijai“. Daugelis tūkstančių klausančių akių buvo nukreiptos į mane, man belipant ant raudonai papuoštos platformos kalbėti. Aš jau nebežinau, ką aš pasakiau. Bet aš niekada nepamiršiu aplodismentų audros, kuri siautė aplink mane žvaigždėtos 1919 – ūjų metų sausio nakties ramybėje.

Po aštuonių dienų. Ir vėl šaukimas „visiems“, ir vėl aplodismentai kalbėtojų, pašaukti iš kelių „proletarinių“ rankų. Ir vėl aš pasirodžiau diskusijai. „Ponas Streicheris vėl pasirodė šnekėti. Ar mes jam leisime šnekėti?“ Šūksniai: „Leiskit jam šnektėti!“ Ir aš vėl šnekėjau. Bet vos tik iš mano lūpų išėjo pirmieji žodžiai, iš pirmųjų kėdžių pasigirdo riksmas: „Stokit, jis yra provokatorius! Jis yra darbininkų priešas! Lauk jį!“ ir, apspjaudytas ir iškeiktas „masinio žmogiškojo kūno“, aš palikau pastatą prisimindamas, kad prieš aštuonias dienas man buvo plojama.

Bet tai nuėjo per gamyklas ir užėigas: „Štai yra kažkas, kas nepasiduoda. Jis buvo išmestas iš susirinkimų salės, nes jis pasakė, kad darbininkai buvo apgauti, kad jie bėgioja ant kapitalizmo nosies ir, kad kapitalizmas yra žydai. Jis apie tai nėra neteisis.“

Ir „šitas“ atėjo vėl. Kai raudonasis pirmininkas man nenorėjo vėl leisti šnekėti, šimtai suriko protestuodami: „Balsuoti, balsuoti!“ Buvo balsavimas.Dauguma nubalsavo už laisvą diskusiją. Nuo tos akimirkos, aš dabar galėjau, savaitę po savaitės, pristatinėti savo politinę poziciją, jeigu tik ir kelioms minutėms, socialdemokratų, nepriklausomųjų, komunistų, spartakiečių susirinkimuose, vėl ir vėl pertraukiamas aplodismentų. Pirmasis daigas išdygo!

Klausiančiai, jis į mane pažiūrėjo iš mėlynų savo akių gelmės. Tai buvo ilgos sekundės. Bet tada jis paėmė mano rankas su didele šiluma: „Štreicheri, aš dėkoju ***tau!***“.

Tad likimas mane pašaukė antrą kartą. Bet šįkart tai buvo didžiausias pašaukimas mano gyvenime.

Niurnbergiečiai yra užsispyrę žmonės ir, taigi, jie buvo tik bavarai, nes jie tokiais buvo padaryti su baltais-mėlynais pasienių stulpais. Kadangi jie sako, kad joks žmogus negali būti tobulas, jie netikėjo ir Popiežiaus neklystamumu. Tarp jų Martynas Liuteris rado ypač draugišką priėmimą ir, kai reikėjo rinktis, jie prisidėjo ne prie katalikų Habsburgų, o prie protestanto švedo, Gustavo Adolfo.

Jie niekada nelaikė savo orientacijos paslaptimi kai Napoleonas Bonapartas Vokietiją sukaustė grandinėmis ir jo patikėtiniai skriudė tautą. Tai buvo Niurnbergo knygų pardavėjas, Frydrichas Palmas, kuris išleido knygą „Vokietija savo žemiausiame pažeminime“ ir tada turėjo iškęsti kankinio mirti už savo tikėjimo drąsą Branau prie Ino, kur Adolfas Hitleris gimė 85 – eriais metais vėliau.

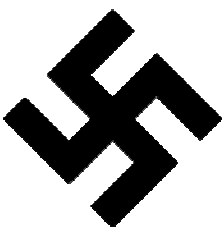
Frankai buvo daugiau negu truputį nustebę, kai jie sužinojo, kas įvyko Miunchene. Daugelis sakė, kad aš išdaviau frankus jezuitams ir kiti klausė, ar aš maniau, kad kas nors gero ateis iš gimusio austro. Bet visi niurnbergiečiai nusprendė, kad turi būti atvirkščiai: ne niurnbergiečiai turi vykti į Miuncheną, o Miuncheno žmonės į Niurnbergą.

Tad Hitlerio priėmimas pirmajame viešajame susirinkime Niurnberge dar nebuvo labai malonus. Nepasitikėjimas prieš „apsiaustuotą jezuitą“, Adolfą Hitlerį, kuris tariamai gavo įsakymus iš Vatikano, turėjo vis dėl to greitai duoti vietą įsitikinimui, kad nėra jokio „austro“, jokio „Vatikano vyro“ ir irgi jokio „stambaus kapitalizmo pasamdyto provokatoriaus“, o verčiau tautos žmogus, kuris turi savo širdį teisingoje vietoje ir su savo aiškia galva žinojo ko norėjo. Tad Adolfo Hitlerio pirmasis pasirodymas Niurnberge buvo didžiulė sėkmė: Niurnbergas ir Miunchenas savo širdimis susijungė kartu! Tiltas į šiaurės Vokietiją buvo pastatytas!

Visoje Vokietijoje dabar prasidėjo pabudimas. Proto ir kumščio darbininkai pirmąkart tapo pamokslautojais, žmonės, kurie niekada savo gyvenime neturėjo jokios minties vieną dieną drįsti šnekėti viešai. Nuostabi energija sklido iš Adolfo Hitlerio vardo, kad net tie, kurie niekada nematė paties Adolfo Hitlerio, tapo jo apaštalais. Tai yra širdžių judėjimas, kuris apima visus ir net moteris padaro ištikimais, įkvėpiančiais pagalbininkais. Bet jaunimas prisijungia prie rudojo fronto ir, su besijuokiančiomis akimis, skleidžia gerą laimę, kuri pradeda vystytis vokiečių tautai.

Siaubinga priespaudos nuotaika tuomet spaudė Vokietiją. Iš išorės negailestingas priešas, kuris tariamai sudarė „taiką“ su Vokietija 1919 – aisiais metais ir sumaitoto Reicho viduje, siautėjo velnias. Vokietija tapo duoklės mokėtoja per „Judos ranką“. Jos darbas laukuose ir gamykloje vis dar buvo tik duoklės nugalėtojui ir vergvaldžiui mokėjimui. Bet kaip mielai būtų vokiečių tauta dirbusi vėl, jeigu būtų tam turėjusi galimybę. Mašinos buvo tylios, nes trūko žaliavų ir, kur jos egzistavo, nebuvo leidžiamas darbas, nes taip norėjo masinių streikų vedeliotojai. Iš išorės, blokada trikdė importą ir to, ką pagamino vokiečių laukai, neužteko visiems. Kūdikiai veltui griebė savo motinų krūtines, jos buvo tuščios. Daugelis šimtų ir tūkstančių vyrų, moterų ir vaikų mirė nuo nepritekliaus, jie mirė nuo bado.

Doleris buvo pakeltas į karalių. Vokietijos markė krito iš vienos dienos į kitą. „Proletarai“ tapo milijonieriais per naktį ir, pagaliau, už tai, ką jie vakar galėdavo įsigyti už vieną milijoną, šiandien turėdavo sumokėti vieną milijardą ir rytoj jau už vieną trilijoną. Velnias užsidėjo savo kvailio kepurę. Ir užvestieji, užagituo tieji, nežinojo kaip atpažinti velnią.

V

„Šturmuotojas“

Buržuaziniai dienraščiai neatkreipė dėmesio į Niurnberge susiformavusį tautinį judėjimą. Jie bijojo žalos verslui, prarasdami reklamavimą iš žydų verslininkų. Kad marksistai kol kas irgi apie jį tylėjo, buvo akivaizdu. Bet netrukus marksistų stovykloje pakilo balsai, kurie protestavo prieš jį ir, kad nebuvo priešinamasi artėjančiam pavojui. Tylėjimas dabar buvo pakeistas į negražų asmeninį įžeidinėjimą ir mano kalbų niekinimą. Tačiau šito procese, marksistų spauda pasiekė priešingybę to, ką norėjo pasiekti. Ji pažadino savo vadovų smalsumą ir jie vis gausiau ateidavo į mano susirinkimus tam, kad palygintų, kas yra rašoma raudonojoje spaudoje su tuo, kas buvo mano kalbama. Tad žydų-marksistų neapykanta pavirto propaganda tiems, kuriuos ji norėjo pažeisti.

Tam, kad vis dėl to turėti viešą poveikį per spaudos organą,1920 – aisiais metais aš sukūriau savo pirmąjį savaitinį laikraštį „Deutsche Sozialist“ („Vokietis socialistas“). Aš buvau vienintelis, prisidedantis prie turinio.Šis žymus darbo padidėjimas buvo mano atliekamas kartu su mano profesine, kaip mokytojo, veikla ir buvimu judėjimo kalbėtoju. Dažnai aš teturėdavau keletą rytinių valandų poilsiui. Paprastas gyvenimo būdas ir augantis džiaugimasis tuo, kas buvo sukurta, kas padarė įmanoma tai, kas buvo laikoma neįmanoma. Mano paties nepatyrimas su laikraščiais ir tam tikro žmogaus, kuriam buvo patikėtas publikacinis darbas, nedorumas, turėjo pasėkmę, kad mano pirmas įkurtas laikraštis žlugo tepraėjus truputį daugiau negu metams. Ta pati lemtis ištiko ir „Deutscher Volkswille“ („Vokiečių tautos valią“), įkurtą 1921 – aisiais metais.

1923 – iųjų metų pavasarį aš pakrikštijau savaitinį laikraštį „Der Stürmer“ („Šturmuotoją“). Jis turėjo gerą laimę tarnauti mano švietėjiškai kovai kaip aštrus ir labai sėkmingas ginklas iki 1945 – ujų metų, taigi, beveik 25 – erius metus. Buvo laikai, kai „Šturmuotojo“ specialūs numeriai, parengti mano bendradarbio Karlo Holco, kuris tuo tarpu, krito mūsų kovos vietoje, išėjo į pasaulį spaudos tiražais iki keturių milijonų. „Šturmuotojas“ rado kelią į vokiečių tautos širdį kaip nepajėgė joks panašaus tipo laikraštis. Pati tauta tapo bendradarbe per medžiagos tiekimą ir per vėl ir vėl įkvėpiančią pagalbą platinant kovingąjį laikraštį. Staiga, vokiečių vyrai ir moterys stovėjo Vokietijos gatvių kampuose ir siūlydavo „Šturmuotoją“ pardavinėti. Daugelis jų buvo apspjaudyti teroristų ir suluošinti nuo sumušimų.

Kai turėjo pasirodyti pirmasis „Šturmuotojo“ numeris, moterys atsisakė mano kovingą laikraštį įdėti į laikraščių standus, bijodamos teroro. Buvo jauna mergaitė, kuri surado išeitį. Ji ėjo iš kavinės į kavinę ir, galbūt mergaitės labui, laikraščio pardavimai buvo geri. Kadangi pardavinėjimas vyko be prekybinio leidimo, policininkas persekiojo drąsiąją pardavėją ir jai davė nedelę baudą. Bet „Šturmuotojas“ buvo šviesiaplaukės, mėlynakės mergaitės pristatytas masinei publikai. Tuolabiau, patys žydai tapo propagandininkais: jie supirkinėdavo „Šturmuotojo“ numerius, kurie jiems buvo ypač skausmingi.

Prieš tai, kai „Šturmuotojas“ išsivystė į tai, kuo tapo vėliau, buvo vis dar daug spaudžiančių rūpeščių. Vienąkart skola už spausdintuvą išaugo iki 17000 Reichsmarkių. Grėسė žlugimas. Tada pagalba atėjo per įvykį,